

TRETTONDE VECKAN »UNDER ÅRET«

MÅNDAG DEN 3 JULI

S:T TOMAS, APOSTEL
Fest

Läsning

Ef 2:19–22

Ni är inte längre gäster och främlingar utan äger samma medborgarskap som de heliga och har ert hem hos Gud. Ni har fogats in i den byggnad som har apostlarna och profeterna till grund och Kristus Jesus själv till hörnsten. Genom honom hålls hela byggnaden ihop och växer upp till ett heligt tempel i Herren; genom honom fogas också ni samman till en andlig boning åt Gud.

Responsoriepsalm

Ps 117 (R. Mark 16:15)

Ur Lektionarium för vardagar band IVA utgiven 1994:

R. Gå ut överallt i världen och förkunna evangeliet.

Lova Herren, alla hedningar,
prisa honom, alla folk. R.

Ty hans nåd är väldig över oss,
och Herrens sanning varar i evighet. R.

Ur Lektionarium för vardagar band IVA utgiven 2023:

R. Gå ut hela i världen och förkunna evangeliet.

Lova Herren, alla hedningar,
prisa honom, alla folk. R.

Ty hans nåd är väldig över oss,
och Herrens sanning varar i evighet. R.

Halleluja

Joh 20:29

V. Saliga de som inte har sett
men ändå tror, säger Herren.

Evangelium

Joh 20:24–29

En av de tolv, Tomas, som kallades Tvillingen, hade inte varit med när Jesus kom. De andra lärjungarna sade nu till honom: »Vi har sett Herren«, men han sade: »Om jag inte får se spikhålen i hans händer och sticka fingret i spikhålen och sticka handen i

hans sida, tror jag det inte.« En vecka senare var lärjungarna samlade igen, och Tomas var med. Då kom Jesus, trots att dörrarna var reglade, och stod mitt ibland dem och sade: »Frid åt er alla.« Därefter sade han till Tomas: »Räck hit ditt finger, här är mina händer; räck ut din hand och stick den i min sida. Tvivla inte, utan tro!« Då svarade Tomas: »Min Herre och min Gud.« Jesus sade till honom: »Du tror därför att du har sett mig. Saliga de som inte har sett men ändå tror.«

TISDAG DEN 4 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 1993:

Läsning

1 Mos 19:15–29

Änglarna manade på Lot och sade: »Stå upp och ta med dig din hustru och dina båda döttrar, som du har hos dig, för att du inte må förgås genom stadens missgärning.« Och då han ännu dröjde, tog männen honom vid handen tillsammans med hans hustru och hans båda döttrar, ty Herren ville skona honom. Och de förde honom ut, och när de var utanför staden, släppte de honom. Och medan de förde dem ut, sade den ene: »Fly för ditt livs skull. Se dig inte tillbaka, och dröj ingenstans på Slätten. Fly undan till bergen, så att du inte förgås.«

Men Lot sade till dem: »Ack nej, Herre. Se, din tjänare har ju funnit nåd för dina ögon, och stor är den barmhärtighet som du gör med mig, då du vill rädda mitt liv. Men jag förmår inte fly undan till bergen. Jag är rädd att olyckan hinner mig, så att jag omkommer. Se, staden därborta ligger helt nära, och det är lätt att fly dit, och den är liten. Låt mig fly undan dit – den är ju så liten – för att jag må bli vid liv.«

Då svarade han honom: »Nåväl, jag skall göra dig till viljes också i detta. Jag skall inte omstörta den stad som du talar om. Men skynda att fly undan dit; ty jag kan ingenting göra, förrän du har kommit dit.« Därav fick staden namnet Soar.

Då nu solen hade gått upp över jorden och Lot hade kommit till Soar, lät Herren svavel och eld regna från himmelen, från Herren, över Sodom och Gomorra. Och han omstörtade dessa städer med hela Slätten och alla dem som bodde i städerna och det som växte på marken. Och Lots hustru, som följde efter honom, såg sig tillbaka. Då blev hon en saltstod.

Och när Abraham tidigt följande morgon gick till den plats där han hade stått inför Herren, och såg ned över Sodom och Gomorra och över hela Slättlandet, då fick han se en rök stiga upp från landet, lik röken från en smältugn. Så skedde då, att när Gud fördärvade städerna på Slätten, tänkte han på Abraham och lät Lot komma undan omstörtningen, då han omstörtade städerna där Lot hade bott.

Responsoriepsalm

Ps 26:2–3, 9–12 (R. 3a)

R. Din nåd är inför mina ögon.

Utforska mig, Herre, och sätt mig på prov,
rannsaka mina njurar och mitt hjärta.
Ty din nåd är inför mina ögon,

och jag vandrar i din sanning. R.

Ryck inte bort mig med syndarna,
inte mitt liv med de blodgiriga,
i vilkas händer är skändlighet
och vilkas högra hand är full av mutor. R.

Jag är ju ostrafflig,
rädda mig och var mig nådig.
Mina fötter står på säker grund,
i församlingarna skall jag lovsjunga Herren. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 2022:

Läsning

1 Mos 19:15–29

Änglarna drev på Lot och sade: "Skynda dig i väg och ta med dig din hustru och de båda döttrar du har här, så att du inte förintas när staden straffas." Lot dröjde, men eftersom Herren ville skona honom, tog männen honom och hans hustru och de båda döttrarna och ledde dem ut ur staden och lämnade dem där.

När de förde ut dem sade han: "Fly nu för livet, se dig inte tillbaka och stanna inte förrän du har kommit över slätten. Rädda dig upp i bergen, annars kommer du att förintas." – "Nej, Herre", sade Lot till dem. "Du har visat din tjänare ynnest och har varit barmhärtig mot mig genom att skona mitt liv, men jag kan inte fly ända upp i bergen. Jag skulle aldrig hinna undan olyckan, jag skulle dö. Men staden här framme ligger så nära att jag kan fly dit. Det är bara en liten stad, låt mig få söka min tillflykt där och rädda mitt liv – den är ju så liten!" Han svarade: "Ja, det skall bli som du vill, också den här gången. Jag skall inte förstöra den stad du talar om. Men fly dit så fort du kan, jag kan ingenting göra förrän du är där." Så fick staden namnet Soar.

När solen gick upp över jorden var Lot framme i Soar. Då lät Herren ett regn falla över Sodom och Gomorra, ett regn av svavel och eld från Herren, från himlen. Och han förstörde dessa städer och hela slätten och förintade dem som bodde i städerna och det som växte på marken. Men Lots hustru, som gick efter honom, såg sig tillbaka. Då förvandlades hon till en saltstod. Tidigt på morgonen begav sig Abraham till den plats där han stått inför Herren. När han såg ner över Sodom och Gomorra och över hela slättlandet, fick han se röken stiga som från en smältugn.

När Gud ödelade städerna på slätten tänkte han alltså på Abraham, och han lät Lot komma undan den förstörelse som drabbade städerna där Lot hade bott. Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm

Ps 26:2–3, 9–12 (R. 3a)

R. Din nåd är inför mina ögon.

Utforska mig, Herre, och sätt mig på prov,
rannsaka mina njurar och mitt hjärta.
Ty din nåd är inför mina ögon,
och jag vandrar i din sanning. R.
Ryck inte bort mig med syndarna,
inte mitt liv med de blodgiriga,
i vilkas händer är skändlighet
och vilkas högra hand är full av mutor. R.
Jag är ju ostrafflig,
rädda mig och var mig nådig.
Mina fötter står på säker grund,
i församlingarna skall jag lovsjunga Herren. R.

Halleluja

Ps 130:5

V. Jag väntar efter Herren,
och jag hoppas på hans ord.

Evangelium

Matt 8:23–27

Vid den tiden steg Jesus i båten och hans lärjungar följde med. Plötsligt blev det så stark sjögång att båten nästan försvann bland vågorna. Men han sov. De gick fram och väckte honom: »Herre, hjälp oss, vi går under.« Han sade: »Varför är ni rädda, ni trossvaga?« Sedan reste han sig och hutade åt vindarna och sjön, och det blev alldeles lugnt. Folk häpnade och sade: »Vem kan han vara? Till och med vindarna och sjön lyder honom.«

ONSDAG DEN 5 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 1993:

Läsning

1 Mos 21:5, 8–20

Abraham var hundra år gammal när hans son Isak föddes åt honom. Och barnet växte upp och blev avvant. Och den dag då Isak avvandades gjorde Abraham ett stort gästabud.

Då fick Sara se Hagars, den egyptiska kvinnans, son, som denna hade fött åt Abraham, leka och skämta. Och hon sade till Abraham: »Driv ut denna tjänstekvinna och hennes son, ty denna tjänstekvinnans son skall inte ärva med min son Isak.« Det talet misshagade Abraham mycket för hans sons skull. Men Gud sade till Abraham: »Du må inte för gossens och för din tjänstekvinnans skull låta detta misshaga dig. Lyssna till Sara i allt vad hon säger dig. Ty genom Isak är det som säd skall uppkallas efter dig. Men också tjänstekvinnans son skall jag göra till ett folk, därför att han är din säd.«

Tidigt följande morgon tog Abraham bröd och en lädersäck med vatten och gav det åt Hagar. Han lade det på hennes rygg och gav henne också barnet och lät henne gå. Och hon begav sig iväg och irrade omkring i Beer-Sebas öken. Men när

vattnet i lädersäcken hade tagit slut, kastade hon barnet från sig under en buske och gick bort och satte sig ett stycke därifrån, på ett bågskotts avstånd, ty hon tänkte: »Jag förmår inte se på, hur barnet dör.« Och där hon nu satt, på något avstånd, brast hon i gråt.

Då hörde Gud gossens röst, och Guds ängel ropade till Hagar från himmelen och sade till henne: »Vad fattas dig, Hagar? Frukta inte; ty Gud har hört gossens röst, där han ligger. Gå och lyft upp gossen, och ta honom vid handen. Jag skall göra honom till ett stort folk.« Och Gud öppnade hennes ögon, så att hon fick syn på en vattenbrunn. Och hon gick dit och fyllde sin lädersäck med vatten och gav gossen att dricka. Och Gud var med gossen, och han växte upp och bodde i öknen och blev med tiden en bågskytt.

Responsoriepsalm

Ps 34:7-8, 10-13 (R. jfr 7a)

R. Herren hör den som ropar till honom.

Här är en betryckt som ropade, och Herren hörde honom
och räddade honom ur all hans nöd.
Herrens ängel beskyddar dem som fruktar honom,
och han befriar dem. R.

Frukta Herren, ni hans heliga,
ty de som fruktar honom lider ingen brist.
Unga lejon lider nöd och hungrar,
men de som söker Herren lider inte brist på något gott. R.

Kom, mina söner, hör mig,
jag skall lära er Herrens fruktan.
Är du en man som älskar livet
och vill se goda dagar? R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 2022:

Läsning

1 Mos 21:5, 8-20

Abraham var 100 år när hans son Isak föddes. Isak växte och blev avvand, och för att fira detta ställde Abraham till med en stor fest.

När Sara såg hur den son som egyptiskan Hagar hade fött åt Abraham lekte med Isak, sade hon till Abraham: "Driv bort den där slavinnan och hennes son! Slavinnans son skall inte ärva tillsammans med min son Isak." Abraham blev mycket illa till mods, det gällde ju hans son. Men Gud sade till honom: "Var inte illa till mods för pojakens och slavinnans skull. Gör som Sara säger, ty det är Isaks ättlingar som skall föra ditt namn vidare. Men också slavinnans son skall jag göra till ett folk, eftersom han är ditt barn."

Tidigt nästa morgon tog Abraham bröd och en vattensäck och gav åt Hagar. Barnet lyfte han upp på hennes axlar, och så lät han henne gå. Hon irrade

sedan omkring i Béer Shévas öken. När vattnet i säcken tog slut lade hon barnet under en buske och gick och satte sig ett stycke bort, på ett pilskotts avstånd. "Jag kan inte se på när han dör", tänkte hon. Hon satt ett stycke därifrån, och barnet grät högljutt. Men Gud hörde pojken gråt, och Guds ängel ropade från himlen och sade till Hagar: "Hur är det fatt, Hagar? Var inte rädd, Gud har hört hur pojken gråter där borta. Gå och lyft upp honom och ta väl hand om honom, jag skall göra honom till ett stort folk." Och Gud öppnade hennes ögon, och hon fick syn på en brunn. Hon gick dit och fyllde säcken med vatten och gav pojken att dricka.

Gud var med pojken, och han växte upp och blev stor. Han bodde i öknen och blev en god bågskytt. Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm

Ps 34:7-8, 10-13 (R. jfr 7a)

R. Herren hör den betryckte som ropar till honom.

Här är en betryckt som ropade,
och Herren hörde honom
och räddade honom ur all hans nöd.
Herrens ängel beskyddar dem som fruktar honom,
och han befriar dem. R.

Frukta Herren, ni hans heliga,
ty de som fruktar honom lider ingen brist.
Rika lider nöd och hungrar,
men de som söker Herren lider inte brist på något gott. R.

Kom, mina söner, hör mig,
jag skall lära er Herrens fruktan.
Är du en man som älskar livet
och vill se goda dagar? R.

Halleluja

Jak 1:18

V. Fadern har fött oss till liv genom sanningens ord,
till att bli den första skörd han får från dem han har skapat.

Evangelium

Matt 8:28-34

Vid den tiden då Jesus kom över till Gadaras område, kom två besatta emot honom från gravarna. De var så våldsamma att ingen kunde ta sig fram den vägen. Och de ropade: »Vad har du med oss att göra, Guds son? Har du kommit hit för att plåga oss i förtid?« Ett gott stycke därifrån gick en stor svinhjord och betade. Demonerna bad honom: »Om du driver ut oss, skicka då över oss till svinhjorden.« Han svarade: »Ge er i väg!« Då for demonerna ut ur männen och över till svinen, och hela hjorden rusade utför branten ner i sjön och omkom i vattnet. Herdarna sprang därifrån, och

när de kom tillbaka till staden berättade de allt, också om de besatta. Hela staden gick då ut för att möta Jesus, och när de såg honom, bad de honom att lämna deras område.

TORSDAG DEN 6 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 1993:

Läsning

1 Mos 22:1-19

Det hände sig att Gud satte Abraham på prov. Han sade till honom: »Abraham!« Han svarade: »Här är jag.« Då sade han: »Ta din son Isak, din ende son, som du har kär, och gå bort till Moria land, och offra honom där som brännoffer, på ett berg som jag skall säga dig.«

Tidigt följande morgon lastade Abraham sin åsna och tog med sig två av sina tjänare och sin son Isak. Och sedan han hade huggit sönder ved till brännoffer, bröt han upp och begav sig iväg till den plats som Gud hade sagt honom. När nu Abraham på tredje dagen lyfte upp sina ögon och fick se platsen på avstånd, sade han till sina tjänare: »Stanna här med åsnan. Jag och gossen vill gå ditbort. När vi har tillbett, skall vi komma tillbaka till er.«

Och Abraham tog veden till brännoffret och lade den på sin son Isak, men själv tog han elden och kniven, och de gick så båda tillsammans. Då talade Isak till sin fader Abraham och sade: »Min fader!« Han svarade: »Vad vill du, min son?« Han sade: »Se, här är elden och veden, men var är fåret till brännoffret?« Abraham svarade: »Gud utser nog åt sig fåret till brännoffret, min son.« Så gick de båda tillsammans.

När de nu hade kommit till den plats som Gud hade sagt Abraham, byggde han där ett altare och lade veden på det. Sedan band han sin son Isak och lade honom på altaret ovanpå veden. Och Abraham räckte ut sin hand och tog kniven för att slakta sin son. Då ropade Herrens ängel till honom från himmelen och sade: »Abraham! Abraham!« Han svarade: »Här är jag.« Då sade han: »Låt inte din hand komma vid gossen, och gör ingenting med honom. Ty nu vet jag att du fruktar Gud, nu då du inte har undanhållit mig din ende son.«

När då Abraham lyfte upp sina ögon, fick han bakom sig se en vädur, som hade fastnat med sina horn i ett snår. Abraham gick dit och tog väduren och offrade den till brännoffer i sin sons ställe. Och Abraham gav den platsen namnet Herren utser. Nu för tiden heter den Berget där Herren låter se sig.

Och Herrens ängel ropade för andra gången till Abraham från himmelen och sade: »Jag svär vid mig själv, säger Herren: Eftersom du har gjort detta och inte undanhållit mig din ende son, därför skall jag rikligen välsigna dig och göra din säd talrik som stjärnorna på himmelen och som sanden på havets strand. Och din säd skall inta sina fienders portar. Och i din säd skall alla folk på jorden välsigna sig, därför att du lyssnade till mina ord.« Sedan vände Abraham tillbaka till sina tjänare. Och de stod upp och gick tillsammans till Beer-Seba och Abraham bodde där.

Responsoriepsalm

Ps 116:1-6, 8-9 (R. 9)

R. Jag skall få vandra inför Herren i de levandes land
eller: Halleluja.

Jag har Herren kär,
ty han hör min röst och mina böner.
Ja, han har böjt sitt öra till mig,
i hela mitt liv skall jag åkalla honom. R.

Dödens band omvärvde mig,
och dödsrikets ångest grep mig,
jag kom i nöd och bedrövelse.
Men jag åkallade Herrens namn:
»Herre, rädda mitt liv!« R.

Herren är nådig och rättfärdig,
vår Gud är barmhärtig.
Herren beskyddar de hjälplösa,
jag var i nöd, och han hjälpte mig. R.

Ja, du har räddat mitt liv från döden,
mitt öga från tårar, min fot ifrån fall.
Jag skall få vandra inför Herren
i de levandes land. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 2022:

Läsning

1 Mos 22:1-19

Gud satte Abraham på prov. Gud kallade på honom: "Abraham!" - "Här är jag", svarade han. Gud sade: "Ta din ende son, honom som du älskar, Isak, och gå till landet Mória och offra honom där som brännoffer på ett berg som jag skall visa dig."

Tidigt nästa morgon sadlade Abraham sin åsna. Han tog med sig två tjänare och sin son Isak, högg veden till brännoffret och gav sig i väg mot den plats som Gud hade talat om. Den tredje dagen fick Abraham se platsen på avstånd. Då sade han till tjänarna: "Stanna här med åsnan, medan jag och pojken går dit bort för att tillbe. Sedan kommer vi tillbaka till er."

Abraham tog veden till brännoffret och lät sin son Isak bära den. Självtog han elden och kniven, och så gick de båda tillsammans. "Far", sade Isak. "Ja, min son", svarade Abraham. Isak sade: "Här är eld och ved, men var är fåret som skall offras?" - "Min son", sade Abraham, "Gud utser åt sig det får som skall offras." Så gick de båda tillsammans.

När de kom fram till platsen som Gud hade talat om byggde Abraham ett altare. Han lade upp veden och band sedan sin son Isak och lade honom på altaret, ovanpå veden. Och Abraham sträckte ut handen och tog kniven för att slakta sin son. Då ropade Herrens ängel till honom från himlen: "Abraham! Abraham!" - "Ja", svarade Abraham, "här är jag." Ängeln sade: "Lyft inte din hand mot pojken,

och gör honom inget ont. Nu vet jag att du fruktar Gud, nu när du inte har vägrat mig din ende son." När Abraham såg upp fick han se en bagge, som hade fastnat med hornen i ett snår. Då gick han bort och tog baggen och offrade den som brännoffer i stället för sin son.

Abraham gav denna plats namnet "Herren utser". I dag säger man "på berget där Herren blir sedd".

Ännu en gång ropade Herrens ängel från himlen och sade till Abraham: "Jag svär vid mig själv, säger Herren, att eftersom du gjorde detta och inte vägrade mig din ende son, skall jag välsigna dig och göra dina ättlingar talrika som stjärnorna på himlen och som sanden på havets strand, och dina ättlingar skall inta fiendens städer. Och alla folk på jorden skall önska sig den välsignelse som dina ättlingar har fått. Detta skall ske därför att du lydde mig."

Abraham gick tillbaka till sina tjänare, och alla återvände tillsammans till Béer Shéva. Abraham stannade sedan där.

Responsoriepsalm

Ps 116:1-6, 8-9 (R. 9)

R. Jag skall få vandra inför Herren i de levandes land eller Halleluja.

Jag har Herren kär,
ty han hör min röst och mina böner.
Han vände sitt öra till mig,
i hela mitt liv skall jag åkalla honom. R.

Dödens band omvärvde mig,
och dödsrikets ångest grep mig,
jag kom i nöd och bedrövelse.
Men jag åkallade Herrens namn:
Herre, rädda mitt liv! R.

Herren är nådig och rättfärdig,
vår Gud är barmhärtig.
Herren beskyddar de hjälplösa,
jag var i nöd, och han räddade mig. R.

Du har räddat min själ från döden,
mitt öga från tårar, min fot ifrån fall.
Jag skall få vandra inför Herren
i de levandes land. R.

Halleluja

Jfr 2 Kor 5:19

V. Gud var i Kristus
och försonade hela världen med sig själv,
och han har anförtrott oss försoningens ord.

Vid den tiden steg Jesus i en båt och for över sjön till staden där han bodde. Där kom de till honom med en lam som låg på en bår. När Jesus såg deras tro, sade han till den lame: »Var inte orolig, mitt barn, dina synder är förlåtna.« Några skriftlärda sade då för sig själva: »Han hädar ju.« Jesus såg vad de tänkte och sade: »Varför bär ni onda tankar i era hjärtan? Vilket är lättast, att säga: Dina synder är förlåtna eller att säga: Stig upp och gå? Men för att ni skall veta att Människosonen har makt här på jorden att förlåta synder« – och nu talade han till den lame – »stig upp, ta din bår och gå hem.« Och mannen steg upp och gick hem. När folket såg det greps de av fruktan och prisade Gud, som hade gett sådan makt åt människorna.

FREDAG DEN 7 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 1993:

Läsning

1 Mos 23:1-4, 19; 24:1-8, 62-67

Sara blev 127 år gammal och dog i Kirjat-Arba, det är Hebron, i Kanaans land. Och Abraham kom och höll dödsklagan efter Sara och begrät henne. Därefter stod Abraham upp och gick bort från den döda och talade så till Hets barn: »Jag är en främling och gäst hos er. Låt mig nu få en egen grav hos er, så att jag kan föra min döda dit och begrava henne.« Därefter begravde Abraham sin hustru Sara i grottan på åkern i Makpela, mitt emot Mamre, det är Hebron, i Kanaans land.

Abraham var nu gammal, och kommen till hög ålder, och Herren hade välsignat Abraham i alla avseenden. Då sade han till sin äldste hustjänare, den som förestod all hans egendom: »Lägg din hand under min höft. Jag vill av dig ta en ed vid Herren, himmelens Gud och jordens Gud, att du inte till hustru åt min son skall ta en dotter till någon av kananéerna bland vilka jag bor, utan att du skall gå till mitt eget land och till min släkt och där ta hustru åt min son Isak.«

Tjänaren sade till honom: »Men om så händer, att kvinnan inte vill följa mig hit till landet, måste jag då föra din son tillbaka till det land som du har kommit från?« Abraham svarade honom: »Ta dig tillvara för att föra min son dit tillbaka. Herren, himmelens Gud, som har fört mig bort från min faders hus och från mitt fädernesland, han som har talat till mig och svurit och sagt: 'Åt din säd skall jag ge detta land', han skall sända sin ängel framför dig, så att du därifrån skall kunna få en hustru åt min son. Men om kvinnan inte vill följa dig, så är du fri från denna din ed till mig. Du må bara inte föra min son tillbaka dit.«

Men Isak var på väg hem från Beer-Lahai-Roi, ty han bodde i Sydlandet. Och mot aftonen hade Isak gått ut på fältet i sorgsna tankar. När han då lyfte upp sina ögon, fick han se kameler komma. Då nu också Rebecka lyfte upp sina ögon och fick se Isak, steg hon med hast ned från kamelen. Och hon frågade tjänaren: »Vem är den mannen som kommer mot oss där på fältet?« Tjänaren svarade: »Det är min herre.« Då tog hon sin slöja och höljde sig i den.

Och tjänaren berättade för Isak hur han hade utträttat allt. Och Isak förde henne in i sin moder Saras tält. Och han tog Rebecka till sig, och hon blev hans hustru, och han hade henne kär. Så blev Isak tröstad i sorgen efter sin moder.

Responsoriepsalm

Ps 106:1-5 (R. 1a)

R. Tacka Herren, ty han är god
eller: Halleluja.

Tacka Herren, ty han är god,
 evigt varar hans nåd.
Vem kan berätta om Herrens väldiga gärningar
 och förkunna allt hans lov? R.

Saliga de som gör det rätta,
 de som alltid handlar rättfärdigt.
Tänk på mig, Herre,
 du som besöker ditt folk med din nåd. R.

Kom till mig och hjälp mig,
 så att jag med lust får se dina utvaldas lycka,
glädja mig med ditt folks glädje
 och jubla med dem som är din egendom. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 2022:

Läsning

1 Mos 23:1-4, 19; 24:1-8, 62-67

Sara blev 127 år gammal. Hon dog i Kírjat Árba, det nuvarande Heb-ron, i Kanaan, och Abraham kom och höll dödsklagan och begrät henne. Sedan lämnade Abraham den döda och gick för att tala med hettiterna. "Jag bor här som främling bland er", sade han. "Låt mig förvärva ett stycke av er mark till en grav, så att jag kan begrava min döda hustru där." Sedan begravde Abraham sin hustru Sara i grottan på fältet i Makpéla utanför Mamre, det nuvarande Hebron, i Kanaan.

Abraham var nu en mycket gammal man, och Herren hade välsignat honom på alla sätt. En dag sade Abraham till den äldste bland sina tjänare, den som förvaltade allt han ägde: "Lägg din hand mellan mina låar, jag vill ta en ed av dig vid Herren, himlens och jordens Gud, att du inte tar en hustru åt min son bland kanaaneerna, där jag nu bor, utan att du går till mitt land och min släkt och tar en hustru åt min son Isak." Tjänaren sade: "Men om hon inte är villig att följa med mig till det här landet? Skall jag då föra din son tillbaka till det land som du har lämnat?" - "Nej", svarade Abraham, "du får absolut inte föra honom tillbaka dit. Herren, himlens Gud, som förde mig bort från mitt hem och mina fäders land och som lovade mig med ed: 'Åt dina ättlingar skall jag ge detta land', han skall sända sin ängel framför dig, så att du kan ta en hustru åt min son därifrån. Om hon inte är

villig att följa med dig är du löst från din ed till mig. Men för inte min son tillbaka dit.”

Efter lång tid hade Isak kommit till Beér Lacháj Roí och bodde nu i Négev. I kvällningen gick han ut på fälten. När han såg sig omkring fick han se kameler närma sig. Och när Rebecka fick se Isak satt hon av och frågade tjänaren: ”Vem är den där mannen som kommer emot oss över fälten?” Tjänaren svarade: ”Det är min husbonde.” Då dolde hon sig i sin slöja.

Tjänaren berättade för Isak om allt han hade gjort. Isak förde Rebecka till tältet, han tog henne till hustru, och han älskade henne. Så fann Isak tröst i sorgen efter sin mor.

Responsoriepsalm

Ps 106:1-5 (R. 1a)

R. Tacka Herren, ty han är god eller Halleluja.

Tacka Herren, ty han är god,

evigt varar hans nåd.

Vem kan berätta om Herrens väldiga gärningar
och förkunna allt hans lov? R.

Saliga de som gör det rätta,

de som alltid handlar rättfärdigt.

Tänk på mig, Herre,

du som besöker ditt folk med din nåd. R.

Kom till mig och hjälp mig,

så att jag med lust får se dina utvaldas lycka,

glädja mig med ditt folks glädje

och jubla med dem som är din egendom. R.

Halleluja

Matt 11:28

V. Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor;
jag skall skänka er vila, säger Herren.

Evangelium

Matt 9:9-13

Vid den tiden när Jesus var på vandring, fick han se en man som hette Matteus sitta utanför tullhuset, och han sade till honom: »Följ mig!« Och Matteus steg upp och följde honom. När Jesus sedan låg till bords i hans hus, kom många tullindrivare och syndare dit och lade sig till bords tillsammans med honom och hans lärjungar. Fariseerna som såg det sade till lärjungarna: »Hur kan er mästare äta tillsammans med tullindrivare och syndare?« Han hörde det och sade: »Det är inte de friska som behöver läkare, utan de sjuka. Gå och lär er vad som menas med orden: *Barmhärtighet vill jag se och inte offer*. Ty jag har inte kommit för att kalla rättfärdiga, utan syndare.«

LÖRDAG DEN 8 JULI

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 1993:

När Isak hade blivit gammal och hans ögon var skumma, så att han inte kunde se, kallade han till sig Esau, sin äldste son, och sade till honom: »Min son!« Han svarade honom: »Vad vill du?« Då sade han: »Se, jag är gammal och vet inte när jag skall dö. Så ta nu dina jaktredskap, ditt koger och din båge, och gå ut i marken och jaga villebråd åt mig. Laga sedan till åt mig en smaklig rätt, en sådan som jag tycker om, och bär in den till mig till att äta, för att min själ må välsigna dig, innan jag dör.«

Men Rebecka hörde hur Isak talade till sin son Esau. Och medan Esau gick ut i marken för att jaga villebråd tog hon Esaus, sin äldre sons, högtidskläder, som hon hade hos sig i huset, och satte dem på Jakob, sin yngre son. Och med skinnen av killingarna betäckte hon hans händer och den släta delen av hans hals. Sedan lämnade hon åt sin son Jakob den smakliga rätten och brödet som hon hade tillagat.

Och han gick in till sin fader och sade: »Min fader!« Han svarade: »Vad vill du? Vem är du, min son?« Då sade Jakob till sin fader: »Jag är Esau, din förstfödde. Jag har gjort som du sade till mig. Sätt dig upp och ät av mitt villebråd, för att din själ må välsigna mig.« Men Isak sade till sin son: »Hur har du så snart kunnat finna något, min son?« Han svarade: »Herren, din Gud, skickade det i min väg.«

Då sade Isak till Jakob: »Kom hit, min son, och låt mig ta på dig och känna om du är min son Esau eller inte.« Och Jakob gick fram till sin fader Isak. Och när denne hade tagit på honom, sade han: »Rösten är Jakobs röst, men händerna är Esaus händer.« Och han kände inte igen honom, ty hans händer var ludna som hans broder Esaus händer. Och han välsignade honom. Men han frågade: »Är du verkligen min son Esau?« Han svarade: »Ja.«

Då sade han: »Bär hit maten åt mig och låt mig äta av min sons villebråd, för att min själ må välsigna dig.« Och han bar fram den till honom, och han åt. Och han räckte honom vin, och han drack. Därefter sade hans fader Isak till honom: »Kom hit och kyss mig, min son.« När han då gick fram och kysste honom, kände han lukten av hans kläder och välsignade honom. Han sade: »Se, av min son utgår doft, lik doften av en mark som Herren har välsignat. Så må Gud ge dig av himmelens dagg och av jordens fetma och säd och vin i rikligt mått. Må folk tjäna dig och folkslag falla ned för dig. Bli en herre över dina bröder, och må din moders söner falla ned för dig. Förbannad vare den som förbannar dig, och välsignad vare den som välsignar dig!«

Responsoriepsalm

Ps 135:1–6 (R. 3a)

R. Lova Herren, ty han är god
eller: Halleluja.

Lova Herrens namn,
lova det, ni Herrens tjänare,
ni som står i Herrens hus,

i gårdarna till vår Guds hus. R.

Lova Herren, ty Herren är god,
lovsjung hans namn, ty det är ljuvligt.
Herren har utvalt Jakob åt sig,
Israel till sin egendom. R.

Detta vet jag: Herren är stor,
att vår Herre är förmer än alla gudar.
Herren kan göra allt vad han vill,
i himlen och på jorden, i haven och i alla djup. R.

Ur Lektionarium för vardagar band II utgiven 2022:

Läsning

1 Mos 27:1-5, 15-29

Isak hade nu blivit gammal, och ögonen hade försvagats så att han inte kunde se. Då kallade han en dag till sig sin äldste son Esau. "Min son", sade han, och Esau svarade: "Ja, far." Isak sade: "Jag är gammal och vet inte hur långt jag har kvar. Hämta dina vapen, kogret och bågen, och gå ut och skjut ett villebråd åt mig. Laga till en av mina älsklingsrätter och bär in till mig så att jag får äta. Sedan skall jag ge dig min välsignelse innan jag dör."

Men Rebecka hade hört när Isak talade med sin son Esau. Då Esau hade gått ut för att skjuta ett villebråd åt sin far, tog hon fram sin äldste son Esaus festkläder, som hon hade hos sig, och lät Jakob, den yngste sonen, sätta på sig dem. Med skinnet från killingarna täckte hon hans händer och hans bara hals. Sedan gav hon Jakob den välsmakande rätten och bröd som hon hade bakat, och han bar in det till sin far.

"Far", sade han och Isak svarade: "Ja, min son. Vem är du?" Jakob sade: "Jag är Esau, din förstfödde. Jag har gjort som du sade till mig. Sätt dig upp och ät av viltet som jag har fått, så att du sedan kan ge mig din välsignelse." Då sade Isak: "Hur fick du tag i det så snabbt, min son?" Jakob svarade: "Herren, din Gud, lät det komma i min väg."

Isak sade: "Kom fram hit, min son, så att jag får röra vid dig och känna om du verkligen är min son Esau." Jakob gick fram till sin far Isak så att han fick röra vid honom, och Isak sade: "Rösten är Jakobs, men händerna är Esaus." Han kände inte igen honom, eftersom Jakobs händer var ludna som hans bror Esaus, och därför välsignade han honom. Han frågade: "Är du verkligen min son Esau?" - "Ja", svarade Jakob. Då sade Isak: "Sätt fram maten, min son, så att jag får äta av viltet som du har med dig och kan ge dig min välsignelse."

Jakob satte fram åt honom, så att han fick äta, och gav honom vin att dricka. Sedan sade Isak till honom: "Kom fram, min son, och kyss mig." När han då gick fram och kysste honom kände Isak lukten av hans kläder. Och han välsignade honom och sade:

"Som doften från marker som Herren välsignat
är doften av min son.

Gud skall ge dig dagg från himlen,
fruktbar jord,
säd och vin i rikt mått.
Folkslag skall tjäna dig,
folk bli dig underdåniga.
Härska över dina bröder!
Må din mors söner böja sig för dig.
Förbannad den som förbannar dig
och välsignad den som välsignar dig!"
Så lyder Herrens ord.

Responsoriepsalm

Ps 135:1-6 (R. 3a)

R. Lova Herren, ty han är god eller Halleluja.

Lova Herrens namn,
lova det, ni Herrens tjänare,
ni som står i Herrens hus,
i gårdarna till vår Guds hus. R.
Lova Herren, ty Herren är god,
lovsjung hans namn, ty det är ljuvligt.
Herren har utvalt Jakob åt sig,
Israel till sin egendom. R.
Detta vet jag: Herren är stor,
vår Herre är förmer än alla gudar.
Herren kan göra allt vad han vill
i himlen och på jorden, i haven och i alla djup. R.

Halleluja

Joh 10:27

V. Mina får lyssnar till min röst, säger Herren.
Jag känner dem, och de följer mig.

Evangelium

Matt 9:14-17

Vid den tiden kom Johannes lärjungar fram till Jesus och frågade: »Varför fastar inte dina lärjungar, när både vi och fariseerna fastar?« Jesus svarade: »Inte kan väl bröllopsgästerna sörja så länge brudgummen är hos dem. Men det skall komma en tid då brudgummen tas ifrån dem, och då kommer de att fasta. Ingen sätter en bit okrympt tyg på ett gammalt plagg, för då sliter lappen med sig bitar av plagget, och det blir en värre reva. Och man slår inte nytt vin i gamla vinsäckar, för då sprängs säckarna och vinet rinner ut och säckarna förstörs. Nej, nytt vin håller man i nya säckar, då har man kvar både vin och säckar.«

FJORTONDE SÖNDAGEN »UNDER ÅRET« DEN 9 JULI

Första läsningen

Sak 9:9-10

Så säger Herren:
Ropa ut din glädje, dotter Sion,
jubla, dotter Jerusalem!
Se, din konung kommer till dig.
Rättfärdig är han, seger är honom given.
I ringhet kommer han, ridande på en åsna,
på en ung åsnehingst.
Jag skall förinta alla stridsvagnar i Efraim,
alla hästar i Jerusalem.
Krigets vapen skall förintas.
Han skall förkunna fred för folken,
och hans välde skall nå från hav till hav,
från floden till världens ände.

Responsoriepsalm

Ps 145:1-2, 8-11, 13b-14 (R. jfr 1)

*När responsoriepsalmen sjungs så används texten i **Cecilia 691**. När den läses används följande text:*

R. Jag vill prisa ditt namn, Herre, min konung och min Gud.

Jag sjunger om din storhet, Gud, min konung,
nu och för evigt prisar jag ditt namn.
Dag efter dag vill jag prisa dig,
nu och för evigt sjunga ditt lov. R.

Nådig och barmhärtig är Herren,
sen till vrede och rik på kärlek.
Herren är god mot alla,
barmhärtig mot allt han har skapat. R.

Herre, allt du har skapat skall tacka dig,
dina trogna skall lovsjunga dig.
De skall tala om ditt rikes ära
och förkunna din väldiga kraft. R.

Gud håller sina löften,
kärleksfull i allt han gör.
Herren stöder dem som vacklar,
han rätar krökta ryggar. R.

Andra läsningen

Rom 8:9, 11-13

Ni är inte kvar i er köttsliga natur utan lever andligt, när nu Guds ande bor i er. Men den som inte har Kristi ande tillhör inte honom. Om anden från honom som har

uppväckt Jesus från de döda bor i er, då skall han som har uppväckt Kristus från de döda göra också era dödliga kroppar levande genom att hans ande bor i er.

Vi har alltså skyldigheter, bröder, men inte mot köttet, inte att leva efter vår köttsliga natur. Om ni lever på det sättet kommer ni att dö, men om ni med ande dödar kroppens gärningar skall ni leva.

Halleluja

Jfr Matt 11:25

V. Välsignad är du, Fader, himlens och jordens Herre,
som uppenbarat himmelrikets hemligheter
för dem som är som barn.

Evangelium

Matt 11:25–30

Vid den tiden sade Jesus: »Jag prisar dig, fader, himlens och jordens herre, för att du har dolt detta för de lärda och kloka och uppenbarat det för dem som är som barn. Ja, fader, så har du bestämt. Allt har min fader anförtrott åt mig. Och ingen känner Sonen, utom Fadern, och ingen känner Fadern, utom Sonen och den som Sonen vill uppenbara honom för.

Kom till mig, alla ni som är tyngda av bördor; jag skall skänka er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, som har ett milt och ödmjukt hjärta, så skall ni finna vila för er själ. Mitt ok är skonsamt och min börda är lätt.«